

MLÁDÍ HAJZLU

MLADÍK V OKOVECH
Deník Nicka Twispa

C.D.

THE

PAYNE

AUTHOR

C. D. PAYNE

**MLÁDÍ
V HAJZLU**

**DENÍK
NICKA TWISPA**

KNIHA DRUHÁ

BRNO / 2009

2

**MLADÍK
V OKOVECH**

Copyright © C.D. Payne 1993
Translation © Tamara Váňová 1995
Cover Illustration © C.D. Payne 1995
© JOTA s. r. o. 2002
ISBN 80-7217-112-7

ZÁŘÍ

NEDELE, 30. ZÁŘÍ

Tak mám zaracha, nebo ne? Toť otázka!

Na jedny straně je neoddiskutovatelný fakt, že sem před dvěma dnama zapálil Berkeley a způsobil tak škody za pět milionů. Teda byl to François, moje druhý já, kdo je za ten požár odpovědný. (Byl sem okolnostma dotlačený rozdvojit se na dvě osobnosti: čtrnáctiletý Nick Twisp se zabývá běžnýma denníma záležitostma, vzdělává se, snaží se vo usedlej vzhled a ve společnosti dospělejch je šplhounsky zdvořilej. Kdežto bezohlednej, černovlasej hezoun François Dillinger má na starosti klení, na autoritu dospělejch s přezíravým pohrdáním kašle, stejně jako na konvenční sexuální normy chování. A vyzařuje z něho nebezpečná hrozba).

Na druhý straně, můj vodpornej otec, pod jehož despotickou nadvládou sem byl přinucený se stáhnout, abych unikl vyšetřovatelům již zmíněnýho žhářství, zatím explicitně neřekl, že bych měl mít domácí vězení. Jasňačka, že sem se neptal. Na zkoušku sem po vobědě prohlásil, že du do města vyvenčit svýho psa Alberta (to méno mu dala Sheeni Saundersová, má intelektuální láska, na počest existencialistickýho nebožtíka Alberta Camuse). Tata nic nenamítal. Vlastně vůbec nijak slovně nezareagoval, nýbrž upřeně zíral na skrovně oděný poprsí svý skvostný devatenáctiletý štětule, se kterou teď žije. (Ostatně i já trávím spoustu času jejím očumováním – je to totiž neuvěřitelný kus.)

Takže, dokud se mi to jednoznačně nesdělí, mám v úmyslu i nadále žít s představou, že si můžu dělat, co chci. Je to příjemná změna po týdnec utrpení v samotce, již na mě v Oaklandu uvalila moje tyranská matka se svým zlotřilým policajtským frajerem Lancem Wescottem. Svoboda je skvělá věc – byt' jediný, k čemu ji člověk momentálně může použít, je vodkráčet sedum dusnejch a uprášenejch kiláků do Ukiahu.

Byl sem si dnes poprvé prohlídnout svý nový působiště, město proslavený tím, že se zde narodila žena mýho srdce. Ano, i nadále miluji Sheeni, přestože mě sem zlákala příslibem sladkejšich sexuálních radováněk a pak se promptně zdejchla – nechala se přeřadit (spolu s Trentem, o němž tvrdila, že se s ním už rozešla) do francouzský internátní školy v Santa Cruz, stovky kilometrů odtud.

Nejdřív sem objevoval flegmatickej střed města a pak sem se vydal podél půvabnejch starousedlickejch rezidencí na západ. Dům na ulici Sonoretto Street, číslo 2016, byl rozlehlej třípatrovej barák postavenej ve viktoriánským stylu, s vysokýma úzkýma voknama, uzavřenou přední verandou a kulatou věží s kuželovitou střechou. Albert nadšeně pošťekával, tahal za vodítka a vyskakoval na starej tepanej plot. Psí intuice mu napověděla, že toto je domovem jeho (a možná jednoho dne i mé) paní.

Na verandě seděl docela hezkej, ale značně neudržovanej mladík a dul jazzový melodie na starou, domlácenou trumpetu. Dospěl sem k závěru, že to musí bejt Paul, Sheenin zbloudilej, zdrogovanej brácha. Odložil svou hornu a dlouze potáhl z domácky ubalený cigarety.

„Čau, Nicku,“ zavolal na mě. „Nechceš taha?“

„Jak víš, jak se menuju?“ zeptal sem se.

„Tak na.“ Mou otázku zcela ignoroval.

Otevřel sem bránu a vystoupil po schodech na verandu. Albert vrátil ocasem a vočuchával schodiště, zatímco Paul mi podal aromatický žváro. François si zhluboka potáhl a naše mozkový buňky začaly vyskakovat jako pukající pražená kukuřice. To teda bylo něco.

„T-t-to je d-dobry,“ koktal François a vracel ušušněnou retku. „Jaks mě poznal, Paule?“

„Známe se,“ odpověděl a zase popotáhl.

„Nikdy sme se nepotkali.“

„V předchozím životě přece,“ rozhovořil se Paul a opět nám nabídl cígo.

„Aha,“ řekl François a lačně vysál rychle mizející špaček cigarety. I Nick musel uznat, že podívaná na vlastní mozek vznášející se čtyři metry nad chodníkem je nesmírně příjemnej zážitek. A navíc, řekl si, spisovatelé se přece přes halucinogeny musí pokusit vejít ve styk se svýma předchozímá životama.

„Sheeni tě vyšplouchla, co?“ poznamenal Paul.

Pokrčil sem rameny. „Co nadělám? Uvidím ji na vánoce.“

Paul dlouze a truchlivě zadul. „Pěkej voheň,“ řekl.

„Sheeni ti řekla, že to já?“ zeptal sem se celej šokovanej.

„Nee. Aní nemusela.“

„Jak to? Copak sem byl žhářem i ve svém předchozím životě?“

„Ne,“ odpověděl Paul a jeho trubka opět teskně zavyla. „Ale Sheeni byla.“

„Fíha,“ řekl François.

„A ještě porád je,“ dodal Paul.

Tato slova se mi vpálila do mozku. „Panebože,“ řekl sem a náhle pocítil fantastickou harmonii s celým vesmírem. „A co pálí?“

„Lidi,“ odpověděl Paul. „Muže a kluky.“

François byl nadšen. „Come on baby light my fire,“ zanotoval morrisonovskou improvizaci.

Paul se pustil do lyrického sóla. Okamžitě sem tu melodii poznal: „Get Out of Town“ od Cole Portera.

Když sem dorazil zpátky k našemu ranči (tata má pronajatou čtvrtku aru s prefabrikovaným dvojdomkem postaveným na škvárovetonovejch tvárnících), nebyl tam ani on ani Lacey. V chemicky povznesený náladě sem zabloudil do jejich ložnice. Obrovský, přímo královský letiště bylo celý zcuchaný a napovídalo vo právě proběhlém zápasu smíšený dvouhry. Odhrnul sem deky a vskutku – všeobjasňující mokrej flek, kterej se mý posteli, bohužel, pořád ještě vyhýbá. Není to teda vůbec fér, pomyslel sem si. Pouhejch pět let odděluje mě a Lacey, nicméně ona si klidně chrápe s plešatějícím, o pětadvacet let starším debilem.

Otevřel sem šuple: kalhotky, podprsenky a změt různobarevejch miniaturních bikinek. Tata má teda podivný spodní prádlo, pomyslel sem si. „Obleč si to,“ navrhl François. „Proč ne,“ odpověděl Nick. Shodil sem hadry a lehce vklouzl do krajkovéjch černejch gatěk. S podprsenkou bylo vo něco víc práce. Pustil sem si rádio a začal se pohupovat do rytmu hudby. V zrcadle na dveřích skříně sem se zalíbením studoval svůj obraz. Zvláště se mi líbilo, jak se má OLE (olbřímí erekce) poučila průhlednejma gatškama. Laceyiny trojky sem samozřejmě tak skvěle zaplnit nedokázal. „To musí jít dolů,“ prohlásil François. Rozepnul šprndu, přehodil ji přes naši hlavu a ramínka nám svázal pod bradou.

„Slavnostní pokrývka hlavy černokněžníků,“ připadlo Nickovi, kterej se golfově zalamoval do taktu. „Takhle to je mnohem příhodnějšj, nemyslíš, François?“

„Co se ... co se to tu sakra děje?“

Ztuhl sem. Ve dveřích stál tata s otevřenou pusou, celej brunátnej, s igelitkou ze samošky v ruce.

Lacey s další igelitkou plnou žrádla mu nakukovala přes rameno. „Není to náhodou moje podprsenka?“ zjišťovala. Pak se podívala níž. „Ach, můj bože!“

Strhl sem z postele prostěradlo. „Vždyť přece za chvíli bude Halloween,“ drmolil sem a snažil se přitom zároveň zahalit své tělo a zároveň strhnout z hlavy tu nepoddajnou šprndu. „Já ... snažil sem se jen najít vhodný oblečení na tu taškařici.“

„Už ať seš vocuď, úchyláku jeden!“ zuřil tata.

19.30 – Tata se mnou furt ještě nemluví. I Lacey je ňáká naštvaná. Šíleně mě bolí hlava. Co to vlastně ten Paul hulil?

Připravil sem si své školní voblečení, výkřik módy roku sedumdesát tří. (Tata se snaží uškodlit tím, že mi kupuje vobnošený hadry na blešáku.) Zítra vstoupím na půdu Redwoodský střední školy, přesně tam, kde se jediná láska mého života proslavila skvělejšma intelektuálníma triumfama. Kéž by tam tak mohla bejt se mnou a představit mě všem těm svým znamenitým přátelům. Já tam však musím vstoupit sám a vopuštěnej. Široko daleko zde nemám jedinýho přítele nebo přítelkyni. Je to nesnesitelná myšlenka. Snažím se na ni nemyslet.

21.45 – Tata právě bez klepání vstoupil do mého pokoje (evidentně zastává tutěz filozofii jako jeho bývalá žena).

„Tak tomu tvýmu dnešnímu divadýlku budeme říkat první bod,“ prohlásil.

„Tak jo,“ zamumlal sem, trochu zmatenej.

„Ještě dva body, kamaráde, a valíš zpátky do Oaklandu. Je to jasný?“

„Naprosto,“ odpověděl sem.

„Máš k tomu ještě co říct?“ chtěl vědět.

Zamyslel sem se. „Tati,“ řek sem nakonec, „nemohl bys zaklepat, dřív než sem vlezěš?“

„Tak klepat budu,“ zasípal tata, „až mi začneš platit nájem za tuto místnost. Tak asi dvě kila měsíčně by mi připadlo přiměřený. Co bys tomu řek, chytráku?“

Říkám, tato, že až zdechneš, dám tvý tělo vědě v plen. Možná, že se podaří identifikovat novej gen – myslím ten, kterej může za to, že se roděj magoři.

ŘÍJEN

PONDĚLÍ, 1. ŘÍJNA

Dnes sem si užíval druhýho dne vzdělávacího působení druhořady střední školy.

Ten první se odehrál před třema nedělema v jedny škole v centru Oaklandu. A lišej se ty zážitky nějak? Kupodivu vůbec ne. Opět sem se setkal se stejně páchnoucíma chodbama, který se hemžily znuděnejma vědátorama bez zájmu o cokoli, tytéž umolousaný šiky znechucenejch ušlápnutejch učitelů, stejně vlezlí školníci a uklízečky, stejně pečlivě nepodnětné učebnice, stejnej vše prostupující duch neúnavnýho vzdalování se od reality.

Už na oběd bylo jasny, že Redwoodská střední mi nabízí vodpis dalších čtyř let mýho života. Navíc má v úmyslu zničit zvědavost mýho ducha a nezávislost mýho myšlení pořouchlou kombinací nudy, mechanickýho opakování, nátlaku spolužáků, zpátečnických doktrín, intelektuální falše a pocitu školní sounáležitosti. Ale aspoň hodlá těchto cílů dosíci v příjemným prostředí školního areálu plnýho stromů a hektarů pečlivě udržovaného trávníku. A taky tu nejsou uniformovaní hlídači, kteří trvaj na osobní prohlídce u dveří.

Vzhledem k tomu, že sem dorazil bez papírů, slečna Pomdrecková, postarší pedagogická poradkyně, si nebyla jista, kam mě šoupnout. Ale strategickým užíváním slov jako emfatický, apatický a perfidní se mi podařilo ji přesvědčit, že ve studijní třídě nepadnu jak kámen ke dnu.

„Obvykle jsou studijní třídy touto dobou již plné,“ poznamenala, „ale dva z našich nejlepších studentů právě odešli na jinou školu. Byl to pro nás pro všechny veliký šok.“

Tak to mi teda povídejte, dámo.

„Jedna z těch dvou byla z prvního ročníku jako ty, Nicku,“ pokračovala. „Tak proč bys nemohl dostat rozvrh Sheeni Saundersové. Je to pro tebe velká škoda, žeš ji nepoznal. Byla to jedna z našich nejnadanějších studentek.“

Jo, jen mi tu ránu ještě rozdírej, náno. Sem na to už zvyklej.

„Zní to docela dobře, slečno Pomdrecková,“ odpověděl sem.

„Dobrá,“ řekla. „Ještě jednu věc. Musíme tě přefadit na chlapecký tělocvik. Určitě by ses nechtěl sprchovat se všemi těmi děvčaty.“

Myslíte? Zkuste to se mnou.

Dostal sem dokonce i Sheeninu skříňku, která ještě pořád vydechovala její neodolatelnou vůni. Uctivě sem položil svůj sáček s obědem do stejné přihrádky, která ještě před několika dny hostila její lahodnou svačinku. Kdyby bylo po mém, vlezl bych dovnitř a zabouchl za sebou dvířka, ale místo toho sem sklíčeně maširoval ze třídy do třídy, jakoby ve šlápějích ducha své vzdálený lásky.

První hodina byla fyzika I. Fyzikář pan Tratinni mě vyzval, abych se postavil a představil se. Panebože, to bylo ponižující! Zrudl sem a mumlal cosi nesouvislého směrem ke svým botám – skoro jako bych se byl učil řečnictví u mámina obřího přítele, toho vodkopnutýho Wallyho Rumpkina.

Po pětačtyřiceti minutách se celej výstup opakoval při hodině angličtiny, tentokrát na povel pana Perkinse, našeho angličtináře. Vzhledem k tomu, že spolužáci to už jednou slyšeli, měl sem pocit, že bych jim o sobě měl prozradit něco nového.

K mý veliký hrůze se každá další hodina začínala mumlanýma vopakoványma zbytečnostma našeho nového studenta Nicka Twispa. Hodinu za hodinou sem koktavě svěřoval tajemství svého života stejnému moři znuděnejch a čím dál nepřátelštějších tváří. Sem přesvědčenej, že koncem vyučování mě každej vohodnotil na namyšlenýho kašpara, ktorej se neustále vychloubá svým nevšedním životem ve fascinujícím Oaklandu.

V poledne sem v izolaci v hlučící jídelně pojedl svůj mizernej oběd. Nikdo se mnou nemluvil, dokonce ani ty ošklivý tlustý holky (který mě v Oaklandu odjakživa neustále naháněly). Žvejkal sem svůj chleba s burákovou pomazánkou a marmeládou, zatímco všichni kolem hlasitě probírali nejrůznější skandální důvody, proč Sheeni a Trent tak narychlo vodešli.

„Že prej je v tom a její otec se snaží přinutit Trenta, aby si ji vzal,“ řekla jedna pořouchle pmlouvačná bestie.

„A von prej dokonce ani není otcem,“ přihodila si její pořobaná

kamarádka. „Otcem je prej jakejsi vysokoškolaák od Friska, co do něho byla zabouchnutá.“

„Dobře jí tak,“ řekla další kyselá pubertačka. „Vždycky si vo sobě myslela, že je mnohem chytřejší než všichni ostatní.“

„Jen doufám, že se z toho Trent nějak vyvlíčne,“ řekla čtvrtá drbna. „Je pro ni příliš dobrej.“

„No jo, ten je fakt bezva,“ přisvědčil poďobanej ksicht. Její společnice horlivě souhlasily.

„Panebože, a já chtěla i letos chodit na všechny ty plavecký soutěže, jen abych ho viděla.“

„Vzpomínáš si na něho vloni v těch obepnutejch plavkách?“ vypískla její odpudivá kamarádka.

Stůl se otrásal výbuchy smíchu. Abych přemohl náhlý impuls ucpat jim všem držku, raději sem rychle vedešel.

Ještě sem je slyšel říkat: „A kdo je tohle?“

„Nákej novej,“ odpověděl kdosi. „Je prej v podmínce.“

„Neví se kvůli čemu,“ připojila se jebáková královna. „Ale vypadá jak vopice.“

Výbuchy smíchu mě následovaly až ke dveřím. Už chápu, proč si děcka někde tahaj do školy flintu.

19.30 – Právě sem vybojoval další bitvu s Laceyovým kulinářským uměním. Měla by si to nechat patentovat jako zbraň k ničení chuťovejch buňek. Jako mnoho mladejch žen její generace lpí totiž na představě, že veškerý lidský potraviny se připravujou v mikrovlnce. Mraženěj hrášek ještě ušel, ale vepřový kotlety vypadaly (a chutnaly) jako záhadnej druh mimozemský životní formy. Můj hyperkritickéj, kompetitivní, ve všem nejlepší fotr je odmítl byt jen vochutnat, a tak mi nezbylo než prohlásit, že jsou „lahodné“ a požádat o nášup. Tata tam seděl, pokoušel se s tím vnitřně vyrovnat, kouřil marlborky a nasával kořalu. Kéž by tento standardizovanej domov měl nekuřácký oddělení. Už teď cejtím, jak mi z pasivního kouření rodičovstva tuhnou plíce.

22.10 – Lacey, provokativně vystrojená do postele (nechápu, jak tata může vůbec usnout), mi zatukala na dveře, že prej mám telefon. Zbožně sem si přál, aby to byla Sheeni.

„Mám tě plný zuby, ty slizkej vocase,“ řek ten hlas. Byl to můj starej oaklandskej kámoš Levák, jemuž se snažím pomoct při jeho strastiplný cestě z panictví. I přes svý renomé coby nejslavnější oběť Peyronieho choroby v celým širokým okolí včetně San Franciska se mu už dvakrát skoro podařilo spojit svý excentricky zahnutý genitálie s konvenčněji tvarovanou Millíí Filbertovou. Je přesvědčenej, že

úspěch v tomto počínání by mohl vést k tomu, že operativní korekce penisu, jíž mu rodiče neustále vyhrožují, nebude zapotřebí.

„Tak co máš tentokrát za problém?“ zeptal sem se.

„Millie mě vyměnila za Cliva Bosendorfa!“ vypadlo z něj.

„Cliva Bosendorfa!“ odpověděl sem nevěřičně. „Vždyť ten trpajzlík nemá ani metr.“

„No to mi povídej,“ stěžoval si Levák. „Je jí akorát po prsa.“

To může bohatě stačit, myslel sem si. Nahlas sem řekl: „To vona si s tebou jen tak zahrává. Možná se ještě trochu zlobí, že vás zatkli v jedné posteli. Přejde jí to. S tím střízlíkem Clivem to přece nemůže myslet vážně.“

„No, dneska se během oběda vedli za ruku! Úplně se mi z toho navalovalo.“

„A zkusíš Clivovi trochu vyhrožovat?“ zeptal sem se.

„Jasně,“ řekl zoufale Levák. „Ale řek, že pokud mu ubalím, práskne to na mě Millii.“

„Von je toho fakt schopnej, ten červ. A co bych s tím já jako moh udělat, když sem dvě stě kiláků daleko?“

„Moh bys napsat Millii. Říct jí, že to byla tvoje chyba, že nás ti poldi přerušili.“

„No tak to bych teda asi moh,“ odpověděl sem. Taky sem moh, ale neudělal to, poukázat na skutečnost, že problém byl nepochybně někde úplně jinde. Jak sem mohl vědět, že mámin zrudnej policajtskej frajer bude v našem baráku honit lupiče, zrovna když v mém pokoji Levák zaměřuje na správný cíl?

„Ale, Levák,“ upozornil sem ho, „moc vod toho dopisu neočekávej. Jediný způsob, jak opět získat Millii, je předstírat nezájem. To ženy rozběsní.“

„Ale já zájem mám,“ naříkal Levák, „sem strašně zamilovanej.“

„No a právě to Millie cejtí. A proto tě může šisovat. Jediný, co by mohlo pomoci, je vrátit jí to stejnou mincí. Můj návrh je, aby sis vyhlíd jinou koc.“

„Jako koho?“ chtěl vědět.

„Kohokoli. Ale musí bejt chytrá, oblíbená, hezká a vochotná podržet. Jinak Millii k opravdický žárливosti nedonutíš.“

„Skvělý,“ řek Levák a rozzářil se. „Ale kdyby byla fakt tak dobrá, pak bych možná už ani Millii nechtěl!“

„No jo, vlastně máš pravdu,“ řek sem trochu šokovaně.

Sou to právě takový typy jako Levák, kvůli kterým se pak o mladické zamilovanosti tvrdí, že nemá žádnou hloubku.

ÚTERÝ, 2. ŘÍJNA

Od Sheeni zatím žádné dopisy. Zajímalo by mě, jestli sou pošťáci v Ukiahu stejně neuvěřitelně nekompetentní jako jejich kolegové v Oaklandu. Dokud mi nenapíše svou adresu a telefonní číslo, sme naprosto odříznutý. Jediný, co můžu udělat, je nezpanikařit úplně.

Laskavá Lacey mě dnes ráno svezla do školy autem. Tata by sice taky mohl, ale myslí si, že hodina cesty tam a hodina zpátky je přesně to, co potřebuju. Jen počkej, až mi budeš muset kupovat nové boty. Sme tak daleko vod civilizace, že tímto způsobem prochodím jeden pár botů tejdně.

Lacey jezdí (nesoustředěně) toyotou, typickým fárem svobodný pracující ženy. Nudnější auto se od krachu studebakera ještě neobjevilo. No, aspoň řidička je super model de luxe.

Po cestě sem vyzvídal, jestli jí nevadí tatovo neustálý kritizování, sarkastický poznámky a shazování.

„Dost mi to leze na nervy,“ připustila. „Kěž by se aspoň jednou byl schopnej tak na dvě vteřinky uvolnit. Člověk by si myslel, že ho ten alkohol trochu uklidní. Ale kdepak. Je takhle vybičovanej čtyřiadcet hodin denně.“

Musel sem se zeptat. „A proč to teda snášíš?“ Podle mýho by přece Lacey mohla mít jakýhokoli chlapa na světě.

„Já ti ani nevím,“ odpověděla. „Je docela milej. A je fakt chytřej.“

Je to asi tím, že když tolik našich genů musí plnit úkoly zaměřeny na sexualitu, potom jich už moc nezbyvá na kritický myšlení.

Další šilenej den v Redwoodský střední. Bejt novým žákem ve škole je snad ta nejstrašnější životní role – ještě o chlup horší než bejt rukojmí teroristů. Chodím chodbama, přátelsky se usmívám a ze všech stran se mi vrací nezáměr, nedůvěra nebo vtevřený nepřátelství. Aspoň že učení je snadné, i když nezajímavé. Kromě francouzštiny v hodinách paní učitelky Blandageový. Sem o tři týdny pozadu a všechno mi zní jako afektovanej blábol. Sedávám vzadu, zcela vyšisovanej, můj zpěněnej mozek se zoufale snaží nalézt nějakej povědomej lingvistickej záchytnej bod. Mám pocit, jako by mě hodili do poloviny nějakýho mizernýho Godardova filmu – spousta nejasnejch dialogů a žádnéj děj.

A Sheeni se zatím určitě každou minutou zdokonaluje v tomto zarsaným jazyce. Copak si nemohla k emigraci zvolit místo Francie raději Anglii? Nebo Irsko? V Dublinu se prej taky poflakuje spousta skvělejších filozofů. A co takhle Austrálie? Mohli sme studovat filozofii na pláži.

20.45 – Lacey bolela hlava, a tak mě pověřili, abych uvařil večeři. Ugriloval sem párky, upek brambory ve šlupce, vohřál v páře žlutou tykev a připravil salát. Tatovi to všechno tak strašně chutnalo, že mě jmenoval šéfkuchařem. Mám za úkol připravovat večeře každé den.

„A co za to?“ zeptal sem se rozpačitě.

„Ubytování a stravu,“ odpověděl a nabral si svou třetinu brambor, „a každý ráno zdarma horkou sprchu.“

„A kdo bude mejt nádobí?“ chtěl sem vědět.

„Můžeš třikrát hádat,“ odpověděl.

Ať se ten otrokářskej hajzl připraví na sérii šlicht z jednoho kastrólu.

Když sem uklidil kuchyň (Lacey mi pomohla), napsal sem Millie i Filbertový toto psaní:

Drahá Millie,

mnoho pozdravů z redwoodské říše! Život tady na tátově ranči je zajisté něco úplně jiného než život ve městě. Právě jsem dohřebelcoval svého arabského vraníka jménem Ohnivý oř a napadlo mě, že bych měl trochu doplnit svou korespondenci. Byl jsem šokován a roztrpčen vaším nešťastným setkáním s oaklandskou policií. Levák mi o tom řekl, že ses chovala jako dáma. Neustále se s obdivem vyjadřuje o Tvé neochvějně odvaze, s jakou ses vyrovnala s hrůzami onoho traumatizujícího večera. Všichni čerpáme sílu z Tvého následováním hodného příkladu.

Abys snad nedošlo k omylu, chtěl bych jen připomenout, co už stejně dávno jistě víš, že totiž ani Levák ani já jsme naprosto neměli tušení, že do našeho domu přijde policejní hlídka, a tudíž nás nelze obviňovat a ani nemůžeme nést jakoukoli zodpovědnost za následná nedorozumění. Víím, že se mohu spolehnout na Tvůj smysl pro fair play, že nedojde k žádným jiným interpretacím těchto událostí. Levák mě celý šťastný informoval, že se teď kamarádíš s tím malým Clivem Bosenдорfem. Je okouzlen Tvým kladným postojem k bezbranným a chápe to jako další potvrzení Tvé vrozené dobrotivosti. Jeho obdiv k Tobě stále roste, přestože vás okolnosti momentálně rozdělily. Zbožně si přeje, aby toto odloučení netrvalo dlouho.

Začal jsem letos studovat francouzštinu a fascinuje mě neuvěřitelná expresivnost tohoto jazyka. Jsem samozřejmě velice smutný, že nemohu chodit s Tebou a Levákem do hodin anglické literatury ke slečně Satronové. Všechny vás pozdravuji.

A zůstávám s úctou

Tvůj kamarád Nick Twisp

A to je pro dnešek všechno. Ještě snad trochu práce na údržbě OLE, která právě začala zběsile kopat ve své stáji. Je třeba dopřát Ohnivému oři trochu poklusu. Je to úžasnej hřebec a já ho řídím jen tak, bez sedla, jednou jedinou rukou.

STŘEDA, 3. ŘÍJNA

Pořád žádnej dopis od Sheeni. Dokonce i Albert je sklíčenej. Je zalezlej do svý tmavý nory pod barákem a bez zájmu ohryzává kost. To příšerný vedro leze všem na nervy. Když sem po škole procházel městem, ukazovala tabule na nábřeží pětatřicet stupňů. Nebo že by to bylo skóre mýho IQ? Horka zaručeně obecně roztavují inteligenci lidí. Ragbyovej tým naší školy (se sexuálně podbízivým názvem Výbojní bobří) trénoval na hřišti v plný zbroji. Bůhví do jakých hloubek musely dnes ty jejich duševní schopnosti upadnout. Vždyť i za mrazi-vejch dnů je IQ většiny těchto borců jen s těžší zaregistrovatelný na stupnici. Všim sem si (v místním školním plátku), že zadák s vepřovým ksichtem se menuje Bruno Modjaleski. Musím zjistit, jestli se náhodou nejedná vo toho „nevohrabanýho hňupa“, jemuž před rokem Sheeni netrpělivě odevzdala svý panenství.

Navzdory tomu šílenýmu vedru sem zmobilizoval dostatek mentální energie a dosáhl fantastickejch 98% na testu z fyziky. Byl sem nejlepší z celé třídy a cejtíl sem bodavě nenávistný pohledy svejch spolužáků, když mě Trantinni (vlastně hrozně milej pán) před všema pochválil. Není pochyb o tom, že sem se tímto dostal do kategorie intelektuálních veličin, se kterejma je třeba počítat. I poďobaná Královna jebáků se na mě začala dívat s novou vážností.

Francouzština však nadále zůstává běsem. I ta nejjednodušší žabožroutská fráze se mi do hlavy souká jen s obrovskou nechutí a pak hned zadníma dveřma tiše mizí, zatímco další se vzpouzí v předsáli. Naše trpělivá uča se na mě pomalu začíná dívat trochu namíchnutě. Obávám se, jestli mě už nevhodnotila na úplnýho pablba. Snažím se o maximální soustředění, ale její obrovský vobočí neustále odvádí mou pozornost. Je veliký jako dva smetáky a s každou vyslovenou slabikou tančí nahoru a dolů. Jediný, co sem si zatím byl schopnej opravdu zapamatovat, je slovo *sourcil*.

V těláku sme zápasili. Fuj tajxl. Komu se proboha chce válet s nějakým upoceným hnusákem na smradlavý žíněnce za ohlušujícího řevu přihlížejících spolužáků? Většina kluků podvádí, a když se Hodgland, náš tělocvikář, nedívá, snažej se toho druhýho kopnout do koulí.

Na mě připadl vazoun jménem Dwayne, který měl o dobrejch dvacet kilo víc než já a tak obrovský cecky, jaký sem neviděl od té doby, co se jednou v lese vyslíkla Millie Filbertová. Měl by asi nosit šprndu. S jeho odstávajícím růžovejma bradavkama přímo na ksichtě mě popadla příšerná hrůza, abych náhodou nezačal topořit, tak sem ho nechal, aby mě složil během čtyř sekund. Dwaynovi se to muselo děsně líbit, protože mu trvalo celou věčnost, než svou rozhajcovanou vopuchlost zvedl z mého převálcovaného těla. Možná jen vychutnával své vítězství.

Když sem dorazil domů, Lacey právě předváděla aerobik v těch nejminiaturnějších bikinách světa. Tomu aspoň říkám rozumný alternativní řešení problému nehospodárního vytápění. Kuchyně byla tak vyhřátá, že sem se nemoh na sporák ani podívat. Tak sem připravil velký talíř slavnostních vobložených chlebů (hrubě mletá buráková pomazánka, marmeláda z různých druhů ovoce). Tata se podíval a vdešel (s Lacey) na večeri k Mekdandovi. Koukal sem na televizi a pěchoval si břicho. Zbytek voblozenejch chlebů sem dal Albertovi, který je s povděkem zhltl. Tak mě napadá, jestli náhodou ve svém předchozím životě nebyl třeba kompostišťem.

Už to dýl nemůžu vodkládat. Musím se tu žabožroutskou řeč začít učit. Proč jen ta franina neskončila v úpravném hrobečku podobně jako latina?

ČTVRTEK, 4. ŘÍJNA

Od Sheeni pořád nic! Už to začíná nabírat absurdních rozměrů. Je ze mě citová troska. Příliš mi nepomohlo ani to, že když sem byl dnes odpoledne v kvelbu se smíšeným zbožím páně Flamperta a pokradmu si tam prolístoval poslední číslo Plejboje, vzhlédl sem a moje oči se setkaly s přísným pohledem Sheeniny tisícileté matky. Ta krásná baba byla očividně šokovaná, že mě vidí.

„Co děláš tady v Ukiahu, mladý muži?“ chtěla vědět.

„Já, já tu teď bydlím, paní Saundersová.“

„Opravdu!“ řekla výhruzně. „No tak na to se budeme muset podívat!“

Co má ta baba za lubem? Hodlá mě nechat deportovat do Oaklandu?

Sheenina matka se zaměřila na to, čím sem listoval. Měl sem to právě v otevřený na straně, kde dva urostlí pánové míří svými převelikými OLE na vyholený dámský přirození.

„Hnus!“ vykřikla. „To jsem mohla vědět!“

„Já ... náhodou jsem omylem ...“ koktal sem a chvatně vracel časopis na místo. „Hledal sem poslední číslo Mladýho konstruktéra.“

Ale to vona už oddusala pryč.

Jen doufám, že na naší svatbě bude její chování zdvořilejší.

Dnes na mě promluvili dokonce dva spolužáci. Jedním z nich byl Dwayne, kterej se mi znovu omluvil za to, že mě včera v těláku tak „zle zvalchoval“. Zeptal se mě, jestli bych s ním nechtěl povobědvat, ale řek sem mu, že držím hladovku za světový vodzbrojení. Tím druhým byl malej mexickej spratek s prapodivným přízvukem, kterej mi blahopřál k vynikajícímu výsledku v testu z fyziky. Docela bych mu věřil, že to myslel upřímně, ale v tomto soupeřivým věku člověk nikdy neví. Poděkoval sem mu tím ostražitě nepřátelštějším tónem, jakýho sem byl schopnej.

Další náročněj den pro naši francouzštinářku paní Blandageovou a její *sourcils anime*. Dnešní téma naší hodiny francouzské konverzace bylo počasí. Všichni sme se učili říkat větu: „Ano, jak krásný je sníh na větvích stromů v parku.“ (Venku bylo pětatřicet ve stínu.) Když přišla řada na mě, nedostal sem se dál než jen k „Oui ...“, neboť při pohledu na její zběsilý vobočí celý můj vědomí vytuhlo.

Paní Blandageová zamumlala cosi, co sem pochopil jako výběr francouzskejch sprostějch slov, a poslala mě za slečnou Pomdreckovou se vzkazem. Ta mi dala dlouhej nudnej test nazvanéj „Doplňkové hodnocení jazykového nadání“, abych si ho napsal o volné hodině ve studovně. Možná, že jeho výsledky potvrdí, že sem natolik přirozeně nadanej lingvista, že můžu prospívat jen v tý nejpokročilejší třídě.

Vlna veder pokračuje. Proč přichází léto v Severní Kalifornii vždy v polovině podzimu? Klimatizační zařízení našeho komfortního domku se porouchalo, takže Lacey chca nechca byla okolnostma přinucena navlíct ještě menší bikiny. Je to ironie – její snaha, aby se trochu zchladila, vede k tomu, že všichni kolem ní se přehřívaj. Musel sem okamžitě zapadnout do svýho pokoje a věnovat se tam soukromým záležitostem. A z taty po celou večeři tekł pot po kýblech. Možná, že k tomu přispěla i ta večeře. Přípravoval ji François a jako ostatně mnoho jinejch sociopatů má i on těžkou ruku při manipulaci s páliovou paprikou. Umělohmotnej salát ubalil tatovi další překvapivou mezi voči. Tata se ten požár snažil uhasit prvotřídní kořalou tý nejlacinější sorty.

Pokud se dá lidstvo dělit na příjemný a nepříjemný ochmelky, pak tata určitě patří do tý druhý kategorie. Chlastem se jeho vrozená soupeřivost rapidně mění v bojechtivost. Nebo – pokud tu metaforu pře-

vrátíme a prostudujeme ji od zadku – alkohol umrtvuje tatovu přirozenou zbabělost. Oboje shrnuto do jednoduchý formulace: Nejdřív pít, potom výt.

„Co je to za hrozný žrádlo?“ osopil se na mě.

„To je thajská specialita,“ vysvětloval sem. „Má to bejt kořeněný.“

„Thajská specialita?!“ zařval. „Copak někdy někdo slyšel o thajský sekany?“

„Je to syntéza thajský a americký kuchyně,“ vymejšlel sem si.

„Děláš to úmyslně! Naschvál ničíš drahý potraviny. Jen aby ses z té práce vykrotit!“

Jak vidno, alkohol ještě nezničil tatovy analytický schopnosti úplně.

François se zapojil do debaty. „Nejsme ve středověku. Přece si ze mě nemůžeš udělat kuchyňský vtroka!“

„Tak toto je druhej bod!“ vrátil mi to tata.

„Ale, Zlato,“ namítla Lacey, „Nickie má pravdu. Neumí vařit a já taky ne. Vyděláváš přece slušně, tak proč bychom si nemohli zaplatit paní do domácnosti?“

„Zaplatit paní do domácnosti?“ zvolal tata. „Kdo si myslíš, že sem? Korunní princ ze Siamu?“

No, pomyslel sem si, plešatět už začínáš.

„Ale prosím tě!“ odsekla Lacey. „Hospodyně tu jsou laciný. Tady můžeš sehnat schopnou Španělku skoro za nic.“

„To je asi tak tolik, kolik mám v úmyslu zaplatit,“ prohlásil tata.

Lacey a já sme si vyměnili překvapenej pohled. Že by ten žgrd byl přece jen nakonec přístupnej?

„Ale ten kluk se mi tady nebude flákat a nechávat se vobsluhovat,“ dodal tata a cucl si kořalky. „Máš dva dny na to, mladej, aby sis našel práci nebo koupil lístek do Oaklandu. Je to na tobě.“

Senzace, to je ale výběr! Že by to byl začátek osvícenýho rodičovství?

Vo tom teda pochybuju.

21.30 – Tata právě bez klepání vrazil do mýho pokoje a zařval, abych okamžitě vypl ten „hnus“.

„Ale tati, to je přece Frank Sinatra,“ řek sem. Frank právě pěl jeden ze svejch klasickéjch válu.

„To je mi fuk,“ řekl tata. „Pokud chceš poslouchat tu hrůzu, pak si nasad' sluchátka.“

Nevochotně sem Franka ztlumil. Proč sou rodiče takoví fašističtí zabedněnci, když jde vo hudební vkus jejich dětí?

PÁTEK, 5. ŘÍJNA

Pořád žádnej dopis od Sheeni. Uplynul jeden celej nevyslovitelně nekonečnej tejděn, co sem o svý vyvolený slyšel naposled. Zdalipak ví, jak mě tím mučí, že mi nepíše? (Nejspíš to ví až moc dobře!)

Dnes sem ve škole zažil příšernej šok. Slečna Pomdrecková mě donutila přestat chodit do francouzštiny. Podle toho testu nemám ke studiu cizích jazyků sebemenší nadání.

„Budu se mnohem víc snažit než doposud!“ protestoval sem vehementně.

„Studium nepomůže, Nicku,“ vysvětlila mi slečna Pomdrecková. „Některí lidé se prostě další jazyk kromě své rodné řeči nejsou schopni naučit. Není to otázka inteligence nebo praktické aplikace. Jejich mozek je zkrátka takto uzpůsoben. Bohužel, tento test jasně dokazuje, že máš všechny charakteristické znaky tohoto syndromu.“

„Ale nějaký slova jsem se přece jen naučil!“ zoufale sem se to ještě snažil zvrátit. „*Sourcil*, například. To znamená vobočí.“

„Lituji, Nicku. Paní Blandageová viděla tvůj test a trvá na tom, abys byl z její třídy vyřazen. Určitě bys nechtěl zdržovat ostatní. Podíváme se, jaké máš další možnosti. Á, tady je jedna zajímavá – co bys říkal technologii dřeva?“

Skvělý. Takže Sheeni bude vést intelektuální debaty s afektovanejšma žabožroutama v uměleckejch kavárničkách na Levým břehu a já tam budu sedět němej jako camambert a vořezávat hůlku. Možná sem předurčen k tomu, abych se stal nejoslavovanějším tichým dřevozpracovatelem Francie.

Těsně předtím, než sem dostal hoblík a kusanec borovice, ze kterýho sem měl v budoucnu vytvořit práh, povobědval sem s mexikánským špuntem s prapodivným přízvukem, kterej patří k nejlepším žákům v mé bejvalé francouzštině. Řek, jak je mu líto, že mě vyrazil. Jmenuje se Vijay a ukázalo se, že vůbec není z Mexika, ale ze státu Maharastra v Indii. Jeho tata je systémovej analytik (blázen do počítačů) a vlastní jednu z největších pil ve městě. Vijay hovoří anglicky, hindsky, jazykem marati a trochu urdu. Teď se rychle učí francouzsky. Nemusím dvakrát zdůrazňovat palčivost žárlivosti, k jaký mě to dovádí. Co je ještě horší, jeho exotickéj přízvuk dodává každý jeho promluvě skvostnou intelektuální vytříbenost. V Ukiahu je skoro rok a příšerně se tady nudí.

„Púna je úžasné město s živou kulturní scénou,“ naříkal. „Tady je to naopak úplná poušť. Doufám, že tě moje upřímnost neuráží, Nicku.“

„V žádném případě,“ ujišťoval sem ho. „Sám mám co dělat, abych tady neusnul.“

„Mozek volá po potravě, ale hlad zůstává v nezmenšené míře. Jistě, některá děvčata jsou docela přitažlivá.“

„Chodíš s někým?“ zjišťoval sem.

„Teď právě ne,“ připustil. „Ale zůstávám optimistickým. A co ty?“

„Já jo, ale právě přestoupila na jinou školu.“

To Vijaye šokovalo. „Nemáš náhodou na mysli Sheeni Sandersovou? Prý se zamilovala do nějakýho inteligentního a nesmírně schopného studenta někde od Friska.“

„Tak to sem byl já,“ odpověděl sem. „Právě sem se odtud přestěhoval sem a ona mi mezitím foukla do Santa Cruz.“

„To je pro ni typické. Takže to seš ty? Trochu mě to překvapilo, abych řekl pravdu. Představoval sem si tě úplně jinak.“

„A jak?“ zeptal sem se.

„Když se někomu podaří vyhodit ze sedla toho úžasného Trenta, člověk pak očekává přinejmenším poloboha. Je dobré vědět, že i my, nevelkého vzrůstu, můžeme přitahovat taková děvčata, jako je Sheeni.“

„Mám zato, že na svůj věk mám výšku průměrnou,“ prohlásil sem. Nezminil sem se o tom, že svého drobného spolustolovníka převyšuju aspoň o vosum centáků.

„To je možná pravda,“ připustil. „Ale jak znám tvou Sheeni, ta se přece pohybuje v říši superlativů, není-liž pravda?“

Musel sem uznat, že jo.

„Ano, je to nadmíru obdivuhodná dívka,“ řekl, „jedna z nejobdivuhodnějších.“

„Mám ji moc rád.“

„Tak je to správné, Nicku. Jen tak je to správné.“

Když sme odcházeli ze školní jídelny, Vijay mi podal pár letáků. Je sice očividně inteligentní, ale přesto je aktivním členem Redwoodské republikánské ligy. To sem teda zvědav, jestli se můžu kamarádit s někým, kdo si váží Ronalda Reagana.

Po škole sem se zastavil v uprášenejch kancelářích *Progresivní překližky* (tatův zaměstnavatel), abych si popovídal s panem Prestonem (otec toho afektovaného pablba Trenta) ohledně zaměstnání, ve kterým bych pár hodin denně vtročil na psacím stroji. Tata byl ve svůj maličký kanceláři, kde předstíral, že studuje nový laminátovací teorie. Upjatá sekretářka mě uvedla do čekárny plný starejch čísel hádejte čeho. Znechuceně sem je trochu prolístoval. Po deseti nudnejch minutách mě sekretářka uvedla k samotnému panu Prestonovi.

Okouzující muž! Vysoký, uhlazeného chování. Mísí se v něm elegantní vzhled vyzrálého Cary Granta s přátelským vystupováním Dala Carnegieho, chování renesančního dvořana s citlivostí Alberta Schweitzera a autoritativním přehledem Waltera Cronkita. Kéž by tak byl v mládí podstoupil šetrné a bezbolestné podvázání chámovodů. Nebo, když už to nezvládl, proč aspoň nepotkal mou matku dřív, než se na scénu připotácel můj fotr. Slyším se dobře, že bych si přál mít pana Prestona za otce?

Nejdřív sme si dlouze povídali vo mým dětství, školních zájmech, koníčcích, plánech do budoucna a dojmeh z Ukiahu. Pak sme se dohodli, že budu pracovat asi patnáct hodin tejdně za nepřilíš vykořisťovatelskou sumu čtyř dolarů a pětšedesáti centů za hodinu (je to aspoň o chlup víc, než činí minimální mzda). Taky budu smět čas od času vynechat práci, budu-li mít zkoušky nebo neodkladné školní záležitosti. „Možná, že se ti ta práce během doby zalíbí,“ řekl pan Preston. „Ačkoli mám zato, že mého syna Trenta nikdy tak úplně nechytla. Vždycky jsem ho našel někde zabraného do psaní básní. Ty asi básně nepíšeš, že ne, Nicku?“

„Ne,“ řekl sem. A váš syn taky ne, pomyslel sem si.

„Však se s ním setkáš o vánočních prázdninách,“ dodal pan Preston. „Jsem si jist, že spolu budete dobře vycházet. Máte něco společného.“

„O tom nepochybuju,“ přisvědčil sem. Konkrétně, Trent by mě hrozně rád viděl mrtvýho. A já bych zas strašně rád měl jistotu, že jeho násilné smrti předcházelo krutě nemilosrdný mučení.

20.30 – Po večeři (polotovar z mikrovlnky) sem vzal Alberta na procházku do teple modrého soumraku. Zdá se, že obyvatelé naší čtvrti mají tak úzký vztah k velkejm vrakům aut, že jimi musí zdobit trávníky před barákama. Když sem procházel kolem tý nejošuntější barabizny, kolem který se to jen hemžilo vodpadkama, ozvalo se z rozbitých skleněnejch dveří: „Ahoj, Nicku!“ Dveře se rozlítly a v nich se objevil Dwayne, můj provokativně prsatej partner z volného stylu. Jeho roztrhaný triko nabízelo pohled na jednu povislou bradavku a přehlídku dnešní večeře: špagety, pomerančová limonáda a čokoládová zmrzlina.

„No nazdar, Dwayne.“

„Co tu děláš?“

„Venčím svýho psa Alberta,“ odpověděl sem a rychle odcházel. Dwayne se připojil a vyrovnal se mnou krok.

„Pěkněj pes!“ nevodpustil si. „Je jako do arény na psí zápasy. Kouše?“

„Jen když je vyprovokovanej,“ odpověděl sem lakonicky.

„Hele, viděl sem tě dneska při vobědě s tím mexikánským rudožcem, Nicku. Já myslel, že držíš hladovku za vodzbrojení.“

„To jen každej čtvrtek,“ odpověděl sem. „A pro tvou informaci, Vijay je z Indie.“

„Ať táhne tam, vodkud přišel. Stejně jako všichni ti vostatní cizáci. Berou nám práci a kradou nám ženy!“

Celkem dovedu pochopit zdroj Dwaynejevch předsudků. Je jasný, že jeho čeká život plnej marný snahy získat holku nebo zaměstnání. Přesto však sem cejtil, že bych měl bránit principy osvícenýho humanismu.

„Když se to tak veme, Dwayne, myslím, že tato země je díky přístěhovalcům bohatší. Mám Vijaye rád a těším se na to, že ho lépe poznám.“

Dwayne se na mě nevěřicně podíval. „Když se budeš stýkat s tím mexikánským šmejdem, vostatní se na tebe budou dívat svrchu!“

„Tak tím bych si tak jistej nebyl,“ odpověděl sem. „A i kdyby, kašlu na to.“

„Copak ty nechceš bejt oblíbenej? Já teda jo!“

„Je mi to šumafuk,“ lhal sem.

„Fíí, ty seš teda frajer, Nicku. Je to žůžo, že bydlíme tak blízko sebe, že jo?“

„No jasně,“ zase sem zalhal.

„Nechceš dnes u nás přespat? Mám za barákem postavenej stan. Možná by nás máma nechala přespat v přívěsu.“

„Ne dík, Dwayne,“ odpověděl sem a děs mě obilil studeným potem. „Sem alergickej.“

„Na co?“ chtěl vědět.

„Ále, na spánek. Musím zůstat vzhůru čtyřiadvacet hodin denně, nebo jinak dostanu kopřivku.“

„Tjů. To musím zkusit taky. Kdybych nemusel spát, moh bych celou noc hrát nintendo.“

SOBOTA, 6. ŘÍJNA

Konečně náš letargickej pošťák přines dopis vod Sheeni. To je ta dobrá zpráva. Ta špatná je, že je celej ve francouzštině. Každíčký milovaný slovo je naprosto nesrozumitelný! Nejdřív sem se bez úspěchu snažil aspoň něco z toho voňavýho psaní rozluštit, ale pak sem ho radši odložil a vtevřel druhej dopis, co dnes přišel. Byl taky psanej ženskou rukou a stálo v něm: